

man dele dem i 2 Slags, de agtede, og de ikke agtede; men jeg vil meget betvivle, ja ligefrem nægte, at nogenstunde et agtet Blad skulde have nægtet at optage Berigtigelser fra Dyrigheden, og med Hensyn til de ikke agtede Blade, vil jeg meget betvivle, at Dyrigheden vil finde sig foranlediget til at tage til Orde i saadanne Blade. Jeg troer derfor, at saaledes som Forholdene ere hos os, og saaledes som de hidtil have været, er denne Paragraph ikke nødvendig, og jeg skal derfor tillade mig at henstille, om den hele Paragraph ikke burde udgaae, som ikke passende til det hidtil Bestaaende hos os.

Skrif: Jeg troer dog, at det med Grund kan siges, at dersom Paragraphen ikke skulde være — nødvendig, gjør den dog heller ingen Skade —. I Henseende til hvad den næstsidste ærede Taler har yttret om Omfanget af Bladsen, at det ved at reduceres til $\frac{1}{2}$ Nr. ofte vilde blive for indskrænket, skal jeg tillade mig at bemærke, at i Tilfælde hvor udførlige Bilag skulde meddeles, vilde Blade sjelden være det rette Sted til Berigtelse af saadant Omfang. Af de større Blade vil iøvrigt $\frac{1}{2}$ Nr. ikke afgive en ubetydelig Plads og i de mindre Provindsblade, hvor Bladsen er mere ringe, ville de Meddelelser, der gjøre Berigtigelser fornødne, ikke have meget betydeligt Omfang, og Berigtigelserne kunne altsaa i Regelen være kortere.

Besværlig: Naar den ærede Taler, som nylig satte sig, har yttret, at hvis Paragraphen ikke er nødvendig, saa kunde den dog ingen Skade gjøre, kan jeg ikke være enig med ham deri. Jeg troer, at man i Almindelighed ikke skal give Lov for Ting, hvis Nødvendighed ikke er godtgjort, og forsaavidt som det her er under Behandling, saa maa jeg gjøre opmærksom paa, at det Dieblik, man vil sætte

en saadan Grændse mellem Dyrigheden og Bladlitteraturen, da vil man justement fremtvinge det, man skal søge at undgaae, idet nemlig Redacteurerne vilde holde til det Øverste paa deres Ret, istedetfor at, naar det er overladt til dem selv, kunde det aldrig falde dem ind at nægte det, som de nu maafee vilde blive foranledigede til.

Solst: Men § 17 angaaer ikke alene Embedsmænd men ogsaa Private, der efter den have Ret til at kunne i Bladet faae optaget Beskjendtgjørelse om, at Sag agtes anlagt, eller om at Berigtigelse af hvad der er anført i Bladet vil blive optaget i et andet Blad. Det synes dog at være den mindste Ret, den Angrebne kunde fordrø, naar Redacturen af et saadant Blad nægter ham at optage Gjensvar, og jeg troer derfor, at det er ubilligt at nægte den private Angrebne den Ret, som Lovudkastet her hjemler. Det er kun denne Bemærkning jeg vilde tillade mig.

Borgen: Efter Anmodning af min ærede Sidemand, der er forhindret fra at tale oftere, skulde jeg gjøre den Bemærkning, at det ikke er rimeligt, at noget Blad, som vilde tillade Dyrigheden at faae saadanne Berigtigelser indførte, vilde nægte nogen Privat dette.

Schow: Det er angaaende § 17 jeg vil tillade mig et Par Ord. Paa den ene Side maa man vistnok gaae ud fra, at Pressefriheden ikke blot bestaaer i Frihed til at meddele sine Tanker, men ogsaa i Frihed til ikke at meddele i Ens Skrift eller Blad — der vil jo her kun være Tale om Redacturen af Blade — Andet end hvad man selv synes, der bør staae deri. Imidlertid bør der, naar det er i det Almindeliges Interesse, kunne finde nogen Indskrænkning Sted; men jeg troer rigtignok, at den bør være saa lidet besværlig for vedkommende Redactører som muligt.